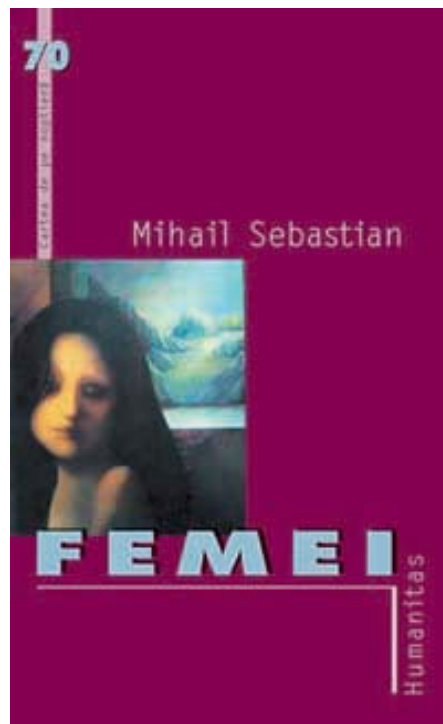

Femei

Mihail Sebastian

Download now

Read Online ➞

Femei

Mihail Sebastian

Femei Mihail Sebastian

Pentru un barbat tanar lumea pare facuta numai din femei, iar femeile par facute numai din dragoste. In patru nuvele distincte, sase femei reprezinta ipostazele erotismului feminin din lume. Ingeniozitatea acestui roman tine de distributie: Stefan Valeriu, un tanar medic si diplomat, singura veriga de legatura intre cele patru proze, este plasat in roluri cu pondere extrem de diferita. In prima nuvela, Renee, Marthe, Odette, este protagonist si descopera simultan trei varste ale feminitatii, trei moduri de a fi indragostit. In cea de-a doua, Emilie, este simplu martor si medic. In a treia proza, Maria, este destinatarul scrisorii unei femei (o alta doamna T.), asadar vocea lui tace, pentru ca in ultimul text, Arabela, sa redevina protagonist si sa ajunga pe o scena adevarata.

De cate ori concretizezi o varianta a vietii, renunti la celelalte, pe care de cele mai multe ori le regreti. Si de cate ori regreti o optiune, iti imaginezi, ca unul dintre personaje, ca „asta poate dezorganiza universul“. Sfatul criticului: Daca ati ezitat vreodata la o raspantie a vietii, cititi cartea. Ea da un reconfortant sentiment al relativitatii alegerilor in viata. Puteti incepe cu oricare dintre proze, cu numele care va atrage cel mai mult.

Femei Details

Date : Published 2004 by Humanitas (first published 1933)

ISBN : 9789735006181

Author : Mihail Sebastian

Format : Paperback 164 pages

Genre : European Literature, Romanian Literature, Fiction

 [Download Femei ...pdf](#)

 [Read Online Femei ...pdf](#)

Download and Read Free Online Femei Mihail Sebastian

From Reader Review Femei for online ebook

Ietrio says

The text is not exactly good. But it readable. Certainly more readable than the standard Romanian literature fare. There is no point in the text. Just a description. And the stories go down in quality one after another. Still, Sebastian has a refinement that is almost impossible to find in the Eastern Europe literature made in a big part by school children educated in the Socialist Realism (which is, ironically, Romanticism), people raised and trained to be writers the same way one is trained to be a doctor or a lawyer.

Reading Eugen Barbu's *Groapa* and Mihail Sebastian's *Femei* in the same evening draws amusing observations. Because although they are terribly different, they are born from the same culture. So in the context of Romanian literature, they are precise opposites. Barbu is vulgar, rough, unintelligent, yet the christian majority stock. Barbu is at home everywhere he goes. He is the majority. Sebastian is fine, and in search for even finer things. He is almost aristocratic. Yet he is not at home anywhere he goes. In France he is Romanian. In Romania he is Jewish. Yet both of them want better in life. Even if that better, is once more at opposite extremes. Sebastian wants comfort and peace. He wants to experience the finer things in life. Barbu is convinced he knows what is fine in life and has experienced it all: a fatty slab of meat, well done, a soft bed in a heated room. Yet in the context of the Universal literature, they are both very close together. Thus what is true for the two is true for a wide variety of writers produced in that part of the world.

* they are not capable of telling a story. they are describing illustrated postcards.

* i find it amusing to notice that even as vulgar as Barbu can be next to Sebastian, Sebastian has an equal distance between himself and the modern part of the French society he wanted to integrate.

* Sebastian is the character. And the character is Sebastian. Barbu is just a peasant preacher and every character going into the spotlight morphs into Barbu. Thus both have very artificial woman characters.

In the end, I am still more drawn by Sebastian.

Liviu says

refreshingly apolitical it wears well its considerable age (written in the 1930's); a story in vignettes following main character Stefan Valeriu, a Romanian medical student, later doctor and entertainer in his relationships with a few women as well as some of his friends relationships; really enjoyed it

Adelina Gabriela says

Singurul element cu ajutorul c?ruia scriitorul reu?e?te s? pluseze îl reprezint? psihologia personajelor feminine din cele patru povestiri. Astfel, ne sunt dezv?luite tipologii diverse de femei, toate puse în ipostaza de a iubi un b?rbat, mai mult sau mai pu?in potrivit.

Ac?iunea este îns? fad?, plat?, f?r? vreun "zvâc", f?r? s? necesite vreo aten?ie, Mihail Sebastian f?când în a?a fel încât s? te po?i plictisi în voie citindu-i micro-romanul.

Am în fa??, deci, o carte pe care am uitat-o imediat ce am închis-o.

Lavinia says

ca sa nu-i ramina datoare domnului sebastian :)

recunoaste undeva in jurnal ca n-are talent la ales titluri. asa ca subiectul romanului (mai degraba colectie de nuvele) e evident. personaj principal: stefan valeriu, la inceput proaspat absolvent de medicina, ajuns apoi medic, expert, diplomat si pianist de cuplete de cabaret. personaje secundare: femeile din viata lui.

episodul 1 - renee, marthe, odette

monoton, aproape plictisitor. motiv pentru care era aproape sa o las din mina si a doua oara. stefan, proaspat absolvent de medicina la paris, isi permite o vacanta de citeva saptamini bune intr-o pensiune undeva in elvetia, unde traieste diferite tipuri de amor cu duduile mai sus mentionate.

episodul 2 - emilie

emilie nu e iubita lui, pentru ca nu e o fata de societate, e retrasa, butucanoasa, greoaie, tacuta si virgina. daca sia (vezi concert din muzica de bach) ar fi avut o sora geamana, ea ar fi fost emilie. sint in partea asta citeva scene care par decupate de-a dreptul din bengescu. episodul meu preferat.

episodul 3 - maria

maria e o doamna despre care nu stim ce invirte. e divortata si se iubeste cu un anume andrei, prieten al lui stefan. dupa cum deducem din scrisoare (caci intreg capitolul e o scrisoare trimisa de maria lui stefan) el o iubeste, si i-a marturisit-o, insa ea il are la inima pe andrei si pace. dar spera ca luni stefan o va insoti la concert.

episodul 4 - arabela

arabela e o simpatica. femeie cu capul pe umar, pragmatica, gospodina. bine, la inceput ea face nu se stie ce impreuna cu o trupa de circari. e un fel de fata draguta care atrage privirea. doar ca dupa o tigara in cabina ei si o noapte in camera lui, se hotarasc sa ramina impreuna, asa ca (acum diplomatul) stefan renunta la cariera lui din tara pentru o absolut delicioasa existenta pariziana, din aceea cu bani putini, mizerie, cercuri de artisti etc. cum ziceam, arabela, fata pragmatica, se gindeste ea asa si ii vine ideea sa se apuce de spectacole. danseaza o vreme, cu stefan cintind la pian, apoi incep sa faca duete de succes si un film la paramount. doar ca intr-o zi arabela se hotaraste c-ar fi mai bine sa plece dupa beeb, fost trapezist sau asa ceva, in vechea ei trupa. iar stefan, baiat de treaba, nu se supara.

sint curioasa in ce masura portretele femeilor din roman sint bazate pe femei din viata lui sebastian. a fost si el destul de aventurier: o anume jeni, leni of course, zoe si poate altele de care nu-mi amintesc sau pe care nu le mentioneaza.

Ana says

Sunt multe asemnari dintre Fragmente dintr-un carnet g?sit ?i *Femei*, deoarece totul legat de femei pentru ?tefan Valeriu este un joc pentru a c?p?ta mai mult? experien?? de dragul experin?ei. În lumea lui femeile cad în dou? categorii: cele cu care te culci ?i cele cu care nu te culci. Respectul lui pentru aceste femei este limitat la dac? î?i îndeplinesc întrebun?area. Desigur, ?tefan simte empatie pentru situa?iile unor femei

indifferent de categoria lor, dar nu se las? afectat.

Nu c? ar fi un lucru necesar r?u dar pentru mine e cam plictisitor, mai ales când jocurile erotice sau cele ale seduc?iei nu sunt cine ?tie ce. Când îti construe?ti un portret al caracterului ?tefan Valeriu, a?tep?i care ceva s? se întâmple, s? înve?e ceva despre sine nou sau s? fac? ceva mai interesant decât s? se de-a la nevasta unui prieten (Singurul capitol scris dintr-o perspectiv? femin? este al Mariei, ai c?rei fire aventuroase se potrive?te cu cel al lui ?tefan, dar e mult prea obsedat? de „copilul teribil” Andrei, pe care-l slug?re?te cu drag)

Odette ?i Arabela mi se par cele mai interesante fiindc? naratorul crede c? ele l-au iubit ?i i s-au d?ruit din dragoste, dar acesta nu în?elege c? dragostea nu pic? din cer. Odette l-a pl?cut mult, dar ?i-a dat seama de caracterul lui (view spoiler). Arabela încearc? s? construiasc? o via?? cu el, dar lipsa lui de seriozitate în problema banilor distruge asta. Ea trebuie s?-?i ia în cârc? responsabilitatea asta ?i se angajeaz? ca dansatoare, iar pe el ca cânt?re? la pian. (view spoiler)

Idee e c? *Fragmente dintr-un carnet g?sit* e foarte scurt?, abia are timp s? contureze caracterul protagonistului ?i deci are un fir natativ clar, pe când *Femei* e prea lung ?i personajul principal e b?iat simpatic, dar cam *meh*. Poate depinde de gust, dar clar mi se pare asta prea plictisitor. A? vrea un POV al Arabelei.

José Losilla says

Los amoríos desordenados de un médico amante de la ociosidad.

Laurent says

Verschenen op Mappalibri 04/06/2018: <http://mappalibri.be/?navigatieid=61&...>

Mihail Sebastian: Vrouwen

door Laurent De Maertelaer

De gevoelens van een ontvuchterde estheet

Vrouwen (1933) is het eerste in het Nederlands vertaalde fictiewerk van Mihail Sebastian (1907-1945), een van de succesvolste en belangrijkste Roemeense schrijvers uit het interbellum. Wie beter dan Jan H. Mysjkin — die eerder naast veel andere Roemeense literatuur het werk van Sebastians tijd- en landgenoot Max Blecher in ons taalgebied introduceerde — kon deze bundeling met vier verhalen rond de genadeloze rokkenjager en flierefluiter ?tefan Valeriu vertalen? *Vrouwen* spreekt aan door de uit het leven gegrepen dialogen, de sfeervolle observaties en de voor die tijd gewaagde sensualiteit.

Sebastian werd geboren als Iosif Mendel Hechter en was van joodse komaf. Het pseudoniem dat hem

wereldberoemd zou maken, gebruikte hij voor het eerst in 1926 voor een journalistiek stuk. In zijn lyceumjaren maakte hij kennis met de charismatische filosoof Nae Ionescu, die Sebastians baccalaureaat moest beoordelen en redacteur was van de populaire krant *Cuvîntul* ('Het woord'). In de aanloop naar de Tweede Wereldoorlog werd Ionescu berucht als antisemiet en vurig voorstander van het fascisme. Hij werkte een vreemde filosofie uit — een onorthodoxe mengeling van existentialisme, nationalisme en christelijke mystiek — waarmee hij een grote invloed uitoefende op de leden van Criterion, een groep jonge intellectuelen die tussen 1932 en 1934 in Boekarest culturele activiteiten organiseerden in de lijn van Ionescu's 'nieuwe spiritualiteit'.

Toen Sebastian rechten en filosofie studeerde aan de universiteit in Boekarest gaf Ionescu hem de kans voor zijn krant te schrijven. Zo kwam de jonge Sebastian in contact met Criterion-leden, zoals Emil Cioran, Mircea Eliade en Eugen Ionescu (die later zijn naam verfranst tot Eugène Ionesco). Gezien Ionescu's leer onder meer 'een zuivering' van Roemenië propageerde, mag het niet verwonderen dat hij ook zijn invloed liet gelden op de latere paramilitaire en fascistische IJzeren Garde.

In 1930 ging Sebastian voor anderhalf jaar studeren aan de Sorbonne in Parijs. Hij dweeptte als francofiel met de literatuur van Marcel Proust, André Gide en Stendhal. Hij leidde er het zorgeloze leven van de intellectuele flaneur, maar was tijdens zijn verblijf in de lichtstad ook erg productief. Hij schreef er een feuilleton voor Ionescu's krant (*Brieven uit Parijs*), een novelle (*Fragmenten uit een gevonden notitieboekje*, zijn fictiedebuut, gepubliceerd in 1932) en *Vrouwen*, dat in 1933 een bescheiden succes werd en in datzelfde jaar zelfs een herdruk kende. In Parijs begon Sebastian ook aan een van zijn bekendste boeken, *Sinds tweeduizend jaar* (1934, in augustus 2018 komt een Nederlandse vertaling uit bij De Bezige Bij). In dit dagboek in de vorm van een roman vlucht een joodse student van Boekarest tot Parijs in de jaren 20 voor een zich steeds wijder verspreidend en heftiger antisemitisme.

Reeds in 1931 vroeg Sebastian aan Ionescu om een voorwoord te schrijven bij *Sinds tweeduizend jaar*. Zijn mentor was inmiddels volledig doordrongen van jodenhaat en maakte er een virulent antisemitisch en racistisch pamflet van. Dat Sebastian dit voorwoord desondanks toch liet opnemen, veroorzaakte een polemische storm. Voor de nationalistten was hij te joods, voor de joodse gemeenschap te Roemeens. In de bundeling essays *Hoe ik een extremist werd* (1935) gaf hij zijn visie op de eenzijdige en politiek gekleurde receptie van zijn roman. Ook in zijn dagboek (in 2007 vertaald — matig en helaas uit het Frans — door Julien Weverbergh als *Dagboek 1935-1944, de alom gerespecteerde banaliteit van het kwaad*) hing Sebastian een schrijnend beeld op van hoe de intellectuele elite van Roemenië afgleed tot een alomtegenwoordig en bijzonder heftig fascisme. Het dagboek werd pas in 1996 door Sebastians broer vrijgegeven: de publicatie sloeg in als een bom. Het dagboek, voor velen voor de joodse geschiedenis even belangrijk als dat van Victor Klemperer en Anne Frank, betekende voor Sebastian de internationale doorbraak.

Vanaf het midden van de jaren '30 werden in Roemenië vele nieuwe antisemitische wetten van kracht. Zo diende Sebastian in 1935 zijn burgerlijke naam af te leggen. Hij werd twee jaar later uit de advocatenbalie gezet, mocht geen journalistiek werk meer schrijven en kreeg vanaf 1940 zelf een absoluut publicatieverbod opgelegd, wat hij omzeilde door onder schuilnamen te publiceren. Hij raakte geïsoleerd, verpauperde en werd bitter, maar slaagde er desondanks in nog twee romans te publiceren (*De stad met acacia's*, 1935 en *Het ongeval*, 1940) en enkele toneelstukken op de planken te brengen (in Roemenië is hij nog steeds een geliefd theaterauteur). Sebastian kon ontkomen aan deportatie, maar kwam tragisch aan zijn einde toen hij bij het oversteken aangereden werd door een Russische vrachtwagen, enkele maanden nadat het Rode Leger Roemenië had bevrijd.

In *Vrouwen* komt Sebastians jood-zijn niet aan bod. De vier verhalen (of nouvelles, zo u wil) waaruit deze

‘roman’ bestaat — in zijn voorwoord spreekt Mysjkin van een ‘valse roman’ — spelen zich af in een parallel universum, ver verwijderd van een religieuze of politieke realiteit. Liefde en verleiding staan centraal, het eeuwige, nooit vervelende kat-en-muisspel tussen man en vrouw. Elke novelle krijgt de naam van de vrouwelijke personages die er de dienst uitmaken. Het verbindende element tussen de ‘hoofdstukken’ is tefan Valeriu, een onvervalste donjuan en de man waar het uiteindelijk allemaal om draait. Knap is hoe Sebastian telkens het vertelperspectief wijzigt. De verschillende standpunten genereren bovendien een geografische en thematische diversiteit, van het stedelijke Boekarest en Parijs tot het landelijke van de Franse Alpen. Door Valeriu te kiezen als epicentrum waar alle verhaallijnen naar terugkeren, slaat Sebastian op subtiële wijze een brug tussen de ongelijksoortige geschiedenissen.

In het eerste hoofdstuk, getiteld ‘Renée, Marthe, Odette’, is het perspectief auctorieel. Een alwetende verteller beschrijft hoe de jonge Valeriu zijn vakantie doorbrengt in een Frans kuuroord, bij Grenoble. Hij heeft net examens in de geneeskunde afgelegd en zoekt rust en vertier aan de voet van de Alpen. In dit schilderachtig decor beleeft Valeriu korte maar intense romances met de drie vrouwen uit de titel. De drie vrouwen — die wel iets hebben van Tsjechovs *Drie zusters* — vertegenwoordigen elk een archetype, een leeftijdscategorie. Alle drie belichamen ze een mogelijke manier om lief te hebben. Renée is de deugdzame echtgenote, Marthe de wulpse moederfiguur en de achttienjarige Odette de jeugdige sensualiteit. Maar al snel toont Valeriu zijn ware gelaat: hij is een roofdier, enkel en alleen op zoek naar trofeeën.

In het tweede verhaal ‘Emilie’ is Valeriu de ik-verteller. Hij is in Parijs, waar hij lijdt aan ‘een geheime melancholie’ die hij naar eigen zeggen heeft meegenomen na zijn vakantie uit het eerste verhaal. Via zijn vriendinnetje Mado maakt hij kennis met Émilie Vignou, een ‘mak dier’ met een ‘gebrek aan verbeelding’. Desondanks raakt Valeriu geïntrigeerd door Émilie, ‘een simpele ziel’ die nog maagd is. Zij beleeft een liefdesnacht met Valeriu’s oude schoolkameraad, de pummelige Roemeen Irimia, en raakt zwanger. Wanneer Valeriu abortus suggereert, slaat Irimia instinctief een kruis. In dit deel maakt Valeriu ook gewag van een liefdesrelatie die hij beleefde toen hij een plattelandsarts verving in Zuid-Frankrijk, maar zonder er dieper op in te gaan (‘dat is een ander verhaal’).

In ‘Maria’, het derde verhaal, is Valeriu de geadresseerde van een vlammebrief. Maria, de briefschrijfster, geeft een uitgebreide analyse van haar onbevredigende relatie met Andrei, een vriend van Valeriu, met wie ze op het punt staat te trouwen. Valeriu heeft haar op een balavond zijn ‘misplaatste liefde’ verklaard. In haar brief wijst ze hem terecht, omdat hij door zijn ‘verrassende verklaring’ de orde der dingen heeft ‘overhoopgegooid’. Opvallend in haar verhaal is hoezeer Andrei op Valeriu lijkt: hun beider verleidingskunsten doen volgens haar Rudolph Valentino verbleken.

In ‘Arabella’, tot slot, komt Valeriu weer aan het woord. Een handvol verwijzingen koppelen terug naar de eerste drie verhalen, wat zorgt voor cohesie en tekstdichtheid. In dit verhaal bekijkt een rijpere Valeriu enkele foto’s uit de oude doos en mijmert over de liefdesaffaire die hij had met de circusartieste Arabella. Voor haar liet hij zijn job op het ministerie van volksgezondheid vallen en dook blindelings het avontuur in. Tegen alle verwachtingen in worden ze een variétékoppel: hij begeleidt Arabella op piano, zij zingt. Ze kennen veel succes in de cabarets en nachtclubs van Parijs, worden opgepikt in de boulevardpers, nemen zelfs platen op. Sebastian schetst een bijzonder sfeervol beeld van *la vie de bohème* in het Parijs van eind jaren 20, inclusief homoseksuele dichters, liederlijke schilders en een heuse partouze in het Bois de Boulogne. Door Valeriu’s jaloezie scheidt het koppel, na een hobbelig parcours. Arabella keert terug naar het circus.

Sebastian heeft zich veelvuldig in interviews en gesprekken gedistantieerd van het personage Valeriu, met wie hij geen uitstaans wil hebben. In ‘Arabella’ laat hij zijn hoofdpersonage zeggen: 'Ik ben heel mijn leven een warhoofd en een eenzaat geweest, opstandig zodra een vrouw zich aan mij probeerde te binden, enkel en

alleen begaan met de vrijheid over mezelf te beschikken, een vrijgezel uit predestinatie [...]

Arabella is de enige die er in slaagt om Valeriu's 'roeping als liefdesvagabond' te doorprikken, zo zegt hij zelf. Zij heeft hem van zijn 'redelijke lotsbestemming' verlost, waardoor hij opnieuw kan zijn wat hij altijd had willen blijven zijn: een jongeman. Hij is per slot van rekening een zwak mens, ten prooi aan zijn verlangens, zijn grillen en idee-fixen, genietend bijna van zijn eigen teloorgang. Arabella torent samen met Odette en Maria meters boven hem uit. Niet voor niets zou Sebastian een aantal van de vrouwelijke personages uit *Vrouwen* later een tweede leven geven in enkele van zijn toneelstukken. Valeriu verdwijnt voorgoed in de sluiers van de vergetelheid.

Vrouwen is een uitgelezen introductie tot het werk van een bij ons vooralsnog onbekend auteur. Hulde dus, aan de uitgeverij en de vertaler om deze in vele opzichten overvloedige roman in primeur onder de aandacht te brengen.

Mihail Sebastian: *Vrouwen*, Vleugels, Bleiswijk 2018, 140 p. ISBN 9789078627487. Vertaling van *Femei* door Jan H. Mysjkin

Andrei Tama? says

În raport cu mesajul microromanului, cel mai deranjant aspect este, f?r? doar ?i poate, titlul, care, prin pluralul categoric, coloreaz? în mod stereotipic femeia. Con?inutul este îns? de alt? natur?: sunt prezentate patru tipologii feminine sub forma unor experien?e distincte tr?ite de un medic român (chipurile!) în Fran?a. M-a surprins în mod pl?cut luciditatea analizei psihologice a celor trei femei din prima parte (are patru), acestea fiind descrise ca într-o rela?ie de antitez? cu trei factori. De asemenea, ultima parte, pe lâng? prezentarea tipologiei amoroase în sine, ofer? ?i informa?ii puternic individualizate în ceea ce prive?te via?a cotidian? a Parisului interbelic.

Prima oper? a lui Mihail Sebastian pe care o citesc... M-a surprins în mod pl?cut.

Mihaela Gu?u says

Luna asta am citit „Femei”. Da. Mi-a luat o lun? s? citesc o carte de 164 pagini. Nu e una pe care s? o rugumi rapid într-o diminea??, savurându-?i cafeaua. E una care trebuie digerat? bine, ca s? i se simt? gustul adev?rat ?i ca s? lase o urm? de pl?cere. Mihail Sebastian m-a furat dintre cei patru pere?i în care m? aflu ?i m-a dus lâng? femeile lui. Am cunoscut atâtea femei! ?i dac? m-ar întreba cineva cât? pornografie este-n cartea asta, a? r?spunde zero. Pornografie nu, erotism da. Scene erotice? Da: priviri fugare, analize, admir?ri, refuzuri, gelozii, dezam?giri. Ar p?rea c? vorbim despre lucruri diferite? Dar, totu?i, cât de pline erau toate de erotism! ?i, oricât de paradoxal n-ar suna, uneori erotismul ?sta atinge puncte maxime când nu exist? nici o atingere ?i nici un cuvânt strecurat în ?oapt?. Erotismul din „Femei” dep??e?te orice închipuire. Descrierea minu?ioas? a femeilor, a simplit??ilor lor cotidiene, a micilor lor obi?nuin?e te duce dincolo de grani?ele erotismului tradi?ional.

Ajungi undeva unde acesta este pur, naiv, inocent. Undeva unde Mihail Sebastian te înva?? s? iube?ti o femeie urât?, sau, mai degrab?, s? o aju?i s?-?i scoat? frumuse?ea la iveal?. Undeva unde autorul încearc? s? explice o iubire de femeie ?i câte mici-mari evenimente ?i suferin?e se ascund în spatele zâmbetului încânt?tor al unei femei care iube?te. Pe de o parte, realitatea, pe de alt? parte, speran?a. Undeva unde,

dincolo de personalitatea lui Ștefan Valeriu, există personaje care vor să fie iubite în modul acela pur, naiv, inocent. Acestea sunt dezgolate până-n adâncul sufletelor lor. Uneori de către Ștefan Valeriu, alteori, inconștient, de către ele înseși.

Mihail Sebastian ne pune față-n față cu analiza psihologică a unor personaje feminine, iar noi ne dăm seama că Ștefan Valeriu nu este, nici pe departe, personajul principal, căci toată acțiunea gravitează în jurul acelor analize psihologice. Este o carte monotonă și nu pentru cititori nerăbdători. Este pentru cei care vor să descopere lumea și care caută cărți adânci cât marea. „Femei” este o carte cât o mare.
